Küçük Galago

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Galago

Aysel Banu YAVUZAL

Yemyeşil ormanın derinliklerinde, uzun ağaçların gökyüzüne uzandığı yerde küçük bir galago yaşardı. Yumuşak gri-kahverengi tüyleri, açık krem rengi bir karnı ve karanlıkta her şeyi gören kocaman, yuvarlak kehribar gözleri vardı. Uzun, kabarık kuyruğu soru işareti gibi kıvrılırdı ve minik elleriyle ayakları her an zıplamaya hazırdı. Her gece ormanı keşfederdi; meraklı ve cesurdu.

Bir akşam, ay yükselirken galago bir eğrelti otunun altından hafif bir hışırtı duydu. Yaprakların arasından baktı ve utangaç bir ağaç pangolini gördü. Pangolinin üst üste binmiş kahverengi ve ten rengi pulları, açık renkli yumuşak bir yüzü ve yeri koklayan uzun bir burnu vardı. Küçük koyu gözleriyle tedirginlikle yukarı baktı. 'Merhaba,' diye fısıldadı galago. 'Korkma.'

Pangolin biraz açıldı. 'Bir şey arıyorum,' dedi yumuşak bir sesle. 'Gizli bir şelale. Büyükannem ondan bahsetmişti ama ben hiç bulamadım.' Galagonun gözleri heyecanla büyüdü. 'Bir şelale! Maceraları çok severim! Birlikte bulabiliriz.' Pangolin gülümsedi ve pulları ay ışığında parıldadı. 'Gerçekten mi? Benimle gelir misin?'

Galago başını salladı. 'Elbette! Yükseğe zıplayabilirim ve kocaman gözlerimle uzağı görebilirim. Sen ne yapabilirsin?' Pangolin utangaç bir şekilde güçlü, kıvrık pençelerini gösterdi. 'Kazabilirim ve bir şeyleri kavrayabilirim. Burnum da yolları koklayıp bulmak için iyidir.' Galago minik ellerini çırptı. 'Harika! Biz harika bir ekibiz. Hadi gidelim!' Ve geceye doğru yola koyuldular.

Ormanda kıvrılarak uzanan bir patikayı izlediler. Galago daldan dala zıplıyor, kabarık kuyruğu savruluyordu. Pangolin yavaşça yürüyor, yeri kokluyordu. 'Şelale büyük kayanın yakınında olmalı,' dedi. 'Burnum bana ileride su olduğunu söylüyor.' Galago sabırla bekledi, kehribar gözleri parlıyordu. 'Yolu sen göster, dostum.'

Kısa süre sonra yolu kapatan devrilmiş bir kütükle karşılaştılar. Kütük uzun ve pürüzsüzdü. Galago üzerinden atlamayı denedi ama çok yüksekti. Pangolin tırmanmayı denedi ama kısa bacakları kaydı. Birbirlerine baktılar. 'Nasıl geçeceğiz?' diye sordu galago. Pangolin uzun burnu seğirerek derin derin düşündü.

Sonra pangolinin aklına bir fikir geldi. 'Pençelerimle kütüğe tutunup sana basamak yapabilirim,' dedi. Güçlü, kıvrık pençelerini kabuğa geçirdi ve sıkıca tutundu. Galago pangolinin sırtına tırmandı, sonra kütüğün üzerinden atladı. 'Şimdi sıra sende!' diye seslendi galago. Ama pangolin o kadar yükseğe zıplayamıyordu.

Galago etrafına bakındı. Alçakta asılı duran uzun bir dal gördü. 'Kuyruğuma tutun!' diye bağırdı. Pangolin pençeleriyle yukarı uzandı ve galagonun kabarık kuyruğunu tuttu. Galago onu kütüğün üzerinden sallayıp geçirdi. İkisi de yumuşak yosunların üzerine yuvarlandı, kahkahalarla gülüyorlardı. 'Başardık!' diye haykırdı pangolin. 'Birlikte!' dedi galago.

Yollarına devam ettiler, ormanın daha da derinlerine indiler. Pangolin havayı kokladı. 'Su kokusu alıyorum,' dedi. 'Ve başka bir şey daha... bir sır.' Galagonun kulakları seğirdi. 'Ben de duyuyorum! Bir şırıltı sesi.' Dar bir patikada hızla ilerlediler, kalpleri hızlı hızlı çarpıyordu. Ağaçlar açıldı ve orada, ileride bir ışık parıltısı belirdi.

Küçük bir açıklığa çıktılar. Kayalık bir uçurumdan bir şelale dökülüyordu ve ay ışığı suyu gümüş gibi parıldatıyordu. 'Ooo!' diye soludu galago. 'Çok güzel!' Pangolinin gözleri parladı. 'Bulduk!' Şelale küçük bir gölete dökülüyordu ve hava sis ve büyüyle doluydu. Hayranlık içinde yan yana durdular.

Galago bir şıpırtıyla gölete atladı. 'Gel içeri!' diye seslendi. Pangolin tereddüt etti. 'Ben pek iyi yüzücü değilim.' 'Sorun değil,' dedi galago. 'Yanından ayrılmam.' Pangolin suya girdi, pulları parlıyordu. Şelalenin altında su sıçratıp oynadılar, serin su tüylerini ve pullarını gıdıkladıkça kahkahalarla güldüler.

Su sıçratmanın ardından bir kayanın üzerine oturup şelaleyi izlediler. 'Benimle geldiğin için teşekkürler,' dedi pangolin. 'Tek başıma bulamazdım.' Galago gülümsedi. 'Ben de senin pençelerin olmadan o kütüğü aşamazdım. İyi bir ekibiz.' Rahat bir sessizlik içinde oturdular, suyun sesini ve ormanın gece seslerini dinlediler.

Pangolin yıldızlara baktı. 'Tanıştığımıza sevindim,' dedi. 'Ben de,' dedi galago. 'Birlikte daha çok macera yaşamalıyız.' Pangolin başını salladı. 'İsterim. Belki bir dahaki sefere büyükannemin bahsettiği gizli mağarayı buluruz.' Galagonun gözleri parladı. 'Evet! Ve tıpkı bu gece olduğu gibi birbirimize yardım ederiz.'

Ertesi gece yine buluşmaya söz verdiler. 'Aynı saat, aynı yer?' diye sordu galago. 'Aynı saat, aynı yer,' dedi pangolin. Burunlarını birbirine değdirdiler ve pangolin bir eğrelti otunun altında kıvrılıp uyudu. Galago bir ağaca tırmandı ve onu gözetti; kocaman kehribar gözleri şafak sökene kadar nöbet tuttu.

Güneş doğduğunda galago hâlâ oradaydı, dalların yükseğinde. Pangolin uyandı ve uzun burnuyla el salladı. 'Bu gece görüşürüz!' diye seslendi. Galago kabarık kuyruğuyla el salladı. 'Bu gece görüşürüz!' Sonra kendi yuvasına kıvrıldı, şelaleler ve dostlar hayal ederek uyudu.

Ve o geceden sonra küçük galago ile utangaç ağaç pangolini ormanı birlikte keşfettiler. Farklı güçlerin harika bir ekip oluşturduğunu ve en güzel maceraların bir dostla paylaşıldığını öğrendiler. Ve sessiz bir gecede dikkatle dinlerseniz, onların gizli şelalenin yanında güldüklerini duyabilirsiniz.